

Foto: Honza Čermák - Člověk a víra

ČEHO SE NAŠE RUCE DOTÝKALY...

Vstupujeme, vážení a milí kolegové, do období adventu – a kdybychom to chtěli překládat doslovně, mohli bychom říci „do období Příchodu“. Pán přichází k nám – a to nejen „symbolicky“, obrazně, ale skutečně a na dosah. Období adventu je pro nás časem a příležitostí uvědomit si Boží iniciativu: Bůh je vždycky první, kdo je na tahu; Bůh je ten, kdo nejprve přichází za člověkem, aby člověk mohl přijít za ním.

Povšimněme si toho i při slavení eucharistie: kněz, jáhen či jiný podávající vychází naproti lidem, kteří chtějí přijmout Kristovo tělo. Tento dvojí pohyb – od oltáře do kostela a z kostela k oltáři – nám může být zřetelným obrazem Krista, který přichází ke své církvi, a církve, která vychází svému Pánu vstříc.

Mnozí z vás při této příležitosti slouží coby držiči patén. To je dobře – jsme rádi, že vás tam máme. Sám jsem byl svědkem toho, kdy ministrant zachránil hostii před pádem. To ovšem znamená sledovat s bedlivou pozorností přijímání a nekoukat, kde co lítá.

Musíte počítat i s tím, že lidé mohou a smějí přistupovat k přijímání různým způsobem. Mohou pokleknout – nebo zůstat stát. Mohou přijímat do úst – anebo do rukou. Všechny tyto způsoby jsou možné, církev je schvaluje a lidem nabízí. Už vícekrát jsem byl

svědkem toho, že ministrant bezmála položí přijímajícímu patěnu přes nastavené ruce a prakticky mu přijetí eucharistie znemožní. Čas od času se objeví snahy zpochybnit oprávněnost či vhodnost přijímání na ruku. Velice mě vždycky takové snahy zamrzí – přinejmenším proto, že se staví do otevřeného odporu a neposlušnosti vůči církvi. Naši biskupové ve shodě s papežem jednoznačně stanovili: „Každý věřící má plné právo sám volit ten z obou způsobů, který pro sebe považuje za vhodný. Ten, kdo svatě přijímání podává, je zavázán způsob zvolený přijímajícím respektovat.“

Přijímání na dlaň je podle všeho nejstarší způsob, jakým křesťané přijímali eucharistii – je dobře doložen už kolem roku 200 i ve stoletích následujících. Když připravuje sv. Cyril Jeruzalémský své nově pokřtěné k přijímání eucharistie, píše jim:

„Když přijdeš, neuchvacuj tělo Páně rozpraženými rukama ani s roztaženými prsty, ale levou ruku vlož pod pravou jako trůn, jako by přijímaly krále, a na rozevřené dlaně přijmi tělo Kristovo s odpovědí ‚Amen‘.“

Připravujeme se na slavnost narození Páně, na oslavu té úžasné skutečnosti, že se Bůh stal jedním z nás. Apoštol Jan o ní píše: „O tom, co bylo od počátku, co jsme slyšeli, vlastními očima viděli, bedlivě pozorovali a čeho jsme se svými rukama dotýkali, o Slovu života svědčíme a zvěstujeme vám.“ (1 Jan 1,1)

Copak ten, který stvořil člověka a sám se člověkem stal, ten, který stvořil lidské ruce jako součást celého těla, ten, který se vydal lidem do rukou, může pokládat ruce za něco zlého, nečistého? „My tvrdíme, že je velmi dobrý ten, od něhož jsme přijali ruce, jimiž bychom přijímali jeho tělo,“ píše svatý Efrém Syrský.

A ruku na srdce – čím v dnešní době hřešíme častěji? Rukama, nebo jazykem? Nestává se často, že tímž jazykem, na nějž jsme přijali Kristovo tělo, pak sekáme kolem sebe, klevetíme, nadáváme, pomlouváme, rozbíjíme jednotu Božích dětí, a tak trháme na kusy Kristovo tělo, jímž je církev?

Eucharistie je svátostí jednoty Božího lidu, eucharistie má spojovat a sjednocovat. Na to, prosím, milí přátelé, nezapomínejme. Byla by nesmírná škoda, kdyby se namísto toho stala eucharistie nástrojem rozdělení a rozkolu. Eucharistie vytváří jednotu – to ovšem neznamená jednotvárnost, uniformitu. Naše církev je katolická – to znamená všeobecná; církev, ve které je dost místa pro každého. A podstatou naší služby u oltáře je umožnit všem lidem dosáhnout spásy, kterou Bůh ve své církvi a ve svých svátostech nabízí. A to je veliký, důležitý a náročný úkol.

Hodně radosti z různosti v jednotě přeje otec Zdeněk Drška

